

SZÖVEG –
SZÁM KATI

SOROZAT –
NŐI SZAKASZ

CSILLOGÓ PARKETTEN (CS)ÚSZVA

Bár annak idején kisiskolás lányaimmal nagy „bálozók” voltunk – azzal tudtam ugyanis a kastélylátogatós órákat számukra is túlélhetővé tenni, hogy a mamuszokban csúszkálva bálozást játszottunk a gödöllői vagy keszthelyi termék kazettás parkettjén –, a valóságban nem úszom igazán felhőtlenül a mai társadalmi események áradatában.

◆ Ennek egyik oka, hogy a báli toalették nem sorakoznak a budoáromban. Anyukám annak idején azt mondogatta, hogy az sem baj, ha otthon hagyjuk az operabérletünket, a jegyszédők őt messziről felismerik a ruhájáról, na nem mintha olyan különleges darab lett volna, csupán olyan állandó. Hát engem is könnyű azonosítani a ruhám alapján az eseményfotókon, de minden évben meggyőzőm magam, hogy kevésbé fajsúlyos résztvevőként sem a váll nélküli, sem a hosszú ruha nem előírás, homogén háttérrel alkotni a divák számára pedig tökéletes megszokott kis fekete.

Persze indulás előtt azért még akad dilemmám a hajviselettel, a sminkkel, a cipősarokkal és egyebekkel kapcsolatban. Ezeket annak idején a gimis barátnőimmel beszéltem meg, ma már nagylányaim tűnnek a legalkalmasabbnak. Ők azonban kevésbé lelkesek, mint ahogy az ilyesféle kritikus helyzetekben elvárható lenne egy leánygyermektől és legtöbbször egyáltalán nem azt válaszolják, amit hallani szeretnék, hanem hogy „igen, tűzd föl a hajad”, „elegánsabb a magasabb sarkú” és „nehogy blézert vegyél!” Kísérőm mint minden évben, most is rácsodálkozik, hogy „kinötte a szmokingját”. Én pedig a hagyományokhoz híven kicsikarok tőle egy ígéretet, hogy másnap elmegyünk venni egy rendes alkalmi

ruhát (másnapra rendszerint sürgős elintéznivalója akad, egy hét múlva pedig már nem is emlékszik az egészre). Gyerekeink rendszerint kijönnek a búcsúztatásunkra, olykor még szelfit is készítenek velünk (ki tudja, hányszor leszünk még hajlandók maskarába bújni, nem árt megörökíteni).

A bálon azonnal a néhány fellelhető ismerőshöz csapódunk, akik könnyedséget színelve feszengenek, kezükben a ki tudja mióta alibiként tartott üdvözlőitallal. Mindannyian azt kívánjuk, inkább üljenk be valahova egy jót beszélgetni, vagy mennénk el egy olyan táncos helyre, ahol nem százégs csillárok és társalgási témát kereső párok kritikai érzéke világítja meg hiányos tánc tudásunkat. Közben azon gondolkodom, miért van az, hogy én, aki elég jól beszédbe elegyedek idegen emberekkel, és igazán igénylem a társaságot, a társasági eseményeken sebzett albatrosznak érzem magam, hogy költői hasonlattal éljek. És hogy hogyan lehetne legalább utódainkat másképp szocializálni? Félek, ehhez nem volt elég a mamuszban csúszkálás.

Ahogy egyébként nézem ezt a gyönyörű, csillogó, végeláthatatlan intarziás parkettet, amelyen suhannak a nehéz műselymek és kvázibrokátok, és megcsillannak a dámák majdnemgyémántjai – mamuszban most is jól elszórakoznék... ◆

hirdetés

KÉRJÜK, TÁMOGASSA ALAPÍTVÁNYUNKAT ADÓJA 1%-ÁVAL!

SZENT
István
RÁDIÓ

A kedvezményezett adószáma:
18578726-2-10

A kedvezményezett neve:
Magyar Katolikus Rádió Alapítvány

Eger 91,8 - Miskolc 95,1 - Encs 95,4 - Gyöngyös 102,2 - Hatvan 94,0 - Sátoraljaújhely 90,6 - Tokaj 101,8 - Törökszentmiklós 96,4